

HAMBURG

Een e-mail van Patrick, of ik niet meega naar waar? Hamburg, wat gaan we daar doen? Naar het judotornooi waar Ilse moet kampen in de –57kg. Als trouwe supporter moet je me zoiets geen tweemaal vragen en we spreken af. Om vier uur 's morgens vertrekken? Amai, dat gaat zeer doen aan ons oogjes, ik durf dan ook niet gaan slapen en besluit enkele uurtjes op de zetel te rusten een douche te nemen en mijn supportersoutfit aan te trekken. Ik leen wel de “Ilse sweater” (dank u sponsor ISI-PRINT) van mijn dochter want met –3° ga ik nu ook niet in mijn T-shirt rondlopen.

We zijn met vier, Patrick en Marijntje, Mich, die ken ik nog van Rotterdam, en ikzelf. De autosnelweg brengt ons via Eindhoven (na een kwartier valt onze euro dat we op weg zijn naar Luik, terugdraaien dan maar) en nu beter opletten Guyke, naar Venlo, Duisburg, Essen, Dortmund (eerste sanitaire stop) en zo verder richting Bremen. Even de benen strekken en een koffietje (oder heisse Chocolademilch) drinken en zo verder naar Hamburg. We verlaten de autosnelweg en dan? Onze routeplanner meldt niet of we naar rechts of links moeten. Links dan maar, verkeerd natuurlijk. Terugdraaien over de witte lijn en even parkeren aan een bushalte om de weg te vragen zonder resultaat. Er staat een witte wagen met blauw zwaailicht achter ons, oei politie, uw vriend (dat hopen we toch). Langzaam doe ik mijn raampje naar beneden en met mijn onschuldige (???) blik laat ik hen het blaadje zien met Sporthalle Hamburg. En dan geschiedt het onverwachte, we krijgen een escorte rechtstreeks naar de sporthal. Neen Patrick, niet rechts of links gaan staan, gewoon volgen. Op een kwartiertje zijn we ter plaatse, met onze routeplanner hadden we er zeker een uur over gedaan. We onthouden enkele herkenningspunten, kwestie van nog terug te geraken, een kleine Zoo en een giraf (geen echte) houden we in ons geheugen. Als we de wagen willen parkeren stapt één van de agenten uit en wijst ons een parkeerplaats aan, waar wij stonden kon het wel gebeuren dat we de auto ergens anders moesten gaan ophalen (dan hadden we er een verlengd weekend van kunnen maken). Dat er nu maar eens iemand iets verkeerd zegt over de politie!

Eén sporthal, neen twee (en we hebben niet gedronken) doch we kunnen niet missen want één van de twee is nog in aanbouw, prachtig hoor. We spoeden ons naar binnen want binnen een half uurtje moet Ilse al vechten. De vierde rij vooraan is goed voor ons, de plaatsen zijn toch niet genummerd. Wie zit daar nu? Den Olivier natuurlijk, gelukkig valt die nogal goed op tussen een hoop volk (sorry Olivier, je bent mijn beste vriend). Ilse moet binnen een kwartiertje de tatami op, ze is voor geloot en neemt het op tegen de winnares van de kamp tussen de Spaanse Aguirre de Juan en de Duitse Hein (geen Piet of magere) gewoon Marlen – wij zouden Marleen zeggen – als het kind maar een naam heeft hé. De Duitse wint, niet spectaculair, en zo kennen we de tegenstander van Ilse. Gemakkelijk zal het niet worden, hopelijk speelt het thuisvoordeel geen te grote rol.

De kamp begint. Ik heb de indruk, dat er anders gevochten wordt, een andere categorie, ander judo. Het is eerder geen fouten maken. De eerste kamp is steeds de moeilijkste, de aanvallen worden door beide judoka's goed opgevangen, scoren zal moeilijk worden. Na vijf minuten is de stand nog steeds gelijk. Golden score! Opperste concentratie is vereist, geen fouten maken en zelf proberen te scoren, een koka is genoeg, doch ze zijn elkaar waard en de kamp blijft onbeslist. We zien de bui al hangen (we voorspellen twee vlaggen voor de Duitse en één voor Ilse) en krijgen spijtig genoeg gelijk. Ilse verliest op beslissing (een Duitse in Duitsland

nietwaar...) Ze komt al bij ons zitten, want een herkansing zit er ook niet meer in. De Duitse moet tegen Filzmoser, een Oostenrijkse die eerst staat op de wereldranglijst, na een minuutje is het afgelopen in het voordeel van de Oostenrijkse en dus inderdaad geen herkansing. Het is wel even wennen aan al die nieuwe namen. Euranie is Ilse gevolgd naar de -57, (na het gevecht om brons op de O.S. kunnen ze elkaar niet meer missen) maar ook voor haar duurt het Duitse avontuur niet lang, eerste kamp verloren en in de herkansing ook verlies tegen...Hein, die Duitse was dus niet de eerste de beste, zodat het verlies al iets minder hard aankomt. Onze rol als supporter zit er op, doch er staat nog een Belg op de tatami, namelijk Dirk van Tichelt, die kennen we van op het Belgische kampioenschap. En die doet het lang niet slecht, tweemaal winst doch in de derde kamp verwezen naar de herkansingen. De ophokplicht is nog niet in voege in Duitsland, regelmatig komen er enkele kiekens voor onze neus staan die op handtekeningen jagen van de judoka's. De televisie is er ook, ik doe nog teken waar we zitten doch ze waren er voor een zekere Bönisch, wist ik veel dat deze op de O.S. goud haalde in de -57kg, ze verloor wel van ene Harel uit Frankrijk, die vloog er serieus in hoor. We wachten nog op de herkansingen van Dirk. Met mooi judo (ippon/waza-ari) wint hij twee kampen op rij en is verbaasd als hij toegejuicht wordt door zes Belgen. Zijn kamp om het brons kunnen we niet meer ter plaatse meemaken daar we ons stilletjes moeten opmaken voor de terugtocht. We nemen afscheid van Olivier en Ilse en wensen haar meer geluk in de overige tornooien. (Dirk zal spijtig genoeg verliezen met ippon na acht minuten kampen toch proficiat met het gebrachte judo).

De auto terugvinden was niet moeilijk, maar de weg, dat wordt wat anders. Na vier straten weten we het niet meer (en er was geen politie te bespeuren). We rijden wel langs de Zoo, doch in de verkeerde richting. Na een kwartiertje zien we de giraf, gelukkig was het geen echte zodat we wisten dat we op goede weg waren. Rond half zes reden we terug de autosnelweg op, om na honderd meter stil te staan voor de tunnel. Het is dus niet alleen in Antwerpen dat zoiets mogelijk is, in Duitsland kennen ze er ook wat van hoor. Om tien na zeven hebben we al vier kilometer afgelegd, daarna kunnen we normaal doorrijden. Onze chauffeur krijgt het moeilijk en ik begin ook al te knikken. Marijntje neemt het stuur over en zeg nu niet te gauw het is maar een vrouw want ze doet dit voortreffelijk, in het donker tegen 140-150 km/uur je moet het maar doen, ik merkte dezelfde concentratie in haar ogen als die van Ilse voor ze haar wedstrijden begint. Naar Bremen en vandaar naar Dortmund was geen probleem, doch daarna wist ik het niet zo goed meer en besloot (zonder iets te laten merken hoewel...) via Düsseldorf te gaan, daar ken ik mijn weg een beetje. Was het nu weer Roermond of we zijn er voorbij en besluiten eerst iets te gaan eten. Ik vraag de weg aan een Nederlander en deze wil ons terug laten draaien, het was dus toch Roermond, zijn vrouw zegt van toch gewoon rechtdoor te rijden wat we ook doen. Venlo, we zijn op goede weg, nu kan er niets meer verkeerd gebeuren en ... inderdaad we komen goed thuis.

Moe, maar toch weer blij dat we dit hebben meegemaakt, aan dit kan je echte supporters herkennen. Ongeveer zes uur heen en zes uur terug, veel omweg zullen we niet gedaan hebben zodat ik geen rode kaken moet krijgen. Met dank aan mijn reisgezellen voor dit avontuur, Patrick en Marijntje ken ik al beter en ons Mich, die nemen we zeker mee op onze volgende reizen. (die 7 op 10 was maar een grapje hoor, 10 op 10 krijg je van mij). Volgende afspraak Finland zeker? Doch eerst nog steakfestijn in Leuven.

Tot dan, mit freundlichen Grüßen.

Guy

(P.S. De moraal van dit verhaal : geloof nooit een Nederlander!!)